

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLMOUCI

Právníká fakulta

Katedra správního práva a správní vědy

Kateřina Homolová

Správní rozhodnutí

Bakalářská práce

OLMOUC 2013

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci na téma Správní rozhodnutí vypracovala samostatně na základě uvedených pramenů a literatury a že jsem citovala všechny použité zdroje.

V Olomouci dne

Tímto bych ráda poděkovala panu JUDr. Ing. Filipovi Dienstbierovi, Ph.D. za cenné rady, připomínky a odborné vedení práce.

Obsah

Úvod	5
1. Rozhodování ve veřejné správě	6
1.1 Správní řízení	7
2. Správní rozhodnutí	10
2.1 Materiální a formální pojetí správního rozhodnutí	12
2.2 Kategorizace správních rozhodnutí.....	14
3. Zvláštní druhy a formy správního rozhodnutí	18
3.1 Zvláštní druhy správního rozhodnutí	18
3.2 Zvláštní formy správního rozhodnutí.....	20
4. Náležitosti správního rozhodnutí.....	24
4.1 Obsahové náležitosti správního rozhodnutí	24
4.2 Formální náležitosti	28
4.3 Náležitosti správního rozhodnutí podle vybraných zvláštních předpisů	30
5. Vlastnosti správního rozhodnutí.....	35
Závěr	39
Seznam použitých zdrojů	40
Abstrakt	42
Klíčová slova	43

Úvod

S rozhodováním se setkává každý z nás dnes a denně a to v mnoha různých oblastech a sférách našeho života. Rozhodování je uskutečňováno v tzv. rozhodovacím procesu, který spočívá v tom, že daný subjekt realizuje volbu svého dalšího postupu nebo řešení problému v určité situaci a to tak, že provede výběr určité varianty tohoto postupu či řešení. Konečným „produktem“ této rozhodovací činnosti je pak samotné vynesení rozhodnutí. Pro účely této bakalářské práce je však důležité se zaměřit na rozhodování konkrétněji, v tomto případě na rozhodování v oblasti veřejné správy. Bezesporu nejtypičtějším případem přijímání rozhodnutí ve veřejné správě je vydávání správních rozhodnutí správními orgány ve správním řízení.

Cílem této bakalářské práce je charakterizovat správní rozhodnutí jako jeden ze zásadních pojmů v oblasti správního práva procesního a jakožto nejfrekventovanější „produkt“ realizace výkonu veřejné správy. Jedná se o shrnutí problematiky správního rozhodnutí tak, jak ji řeší stávající právní úprava, odborná literatura ale i judikatura.

Práce je členěna do pěti kapitol. První kapitola na úvod pojednává obecně o rozhodování ve veřejné správě a dále o správním řízení, které je bezprostředně se správním rozhodnutím provázáno, jelikož vydání správního rozhodnutí je vlastně účelem, smyslem celého správního řízení. Stěžejní částí je kapitola druhá, která je již zaměřena na samotný pojem správního rozhodnutí. Snaží se pojem správní rozhodnutí definovat a najít jeho základní rysy a podmínky pro vydávání. Dále se snaží nastínit problematiku materiálního a formálního pojetí správního rozhodnutí. V závěrečné části kapitoly je provedena klasifikace správních rozhodnutí. Vymezení tzv. zvláštních druhů a zvláštních forem rozhodnutí spadá pod kapitolu třetí. V kapitole čtvrté je věnována pozornost základním náležitostem správního rozhodnutí, a to jak obsahovým, tak formálním, které vyžaduje správní řád jakožto obecná procesní právní úprava. Tato kapitola se ale rovněž zabývá náležitostmi, které vyžadují i tzv. zvláštní právní předpisy. V závěrečné páté kapitole je pozornost soustředěna na vlastnosti správního rozhodnutí.

Základem pro zpracování tohoto tématu byla interpretace a studium právní úpravy, která řeší problematiku správního rozhodnutí resp. správního řízení a to jak obecná – správní řád, tak i zvláštní úpravy účinné na jednotlivých úsecích veřejné správy, současně s využitím dalších právních předpisů. Zásadním zdrojem byla samozřejmě i odborná literatura zabývající se touto tematikou a v neposlední řadě také judikatura.

1. Rozhodování ve veřejné správě

S rozhodováním, respektive s rozhodovací činností se můžeme setkat ve všech možných sférách a oblastech života jednotlivců, celé společnosti, či přírody. Nezbytnost každodenního rozhodování vyplývá ze skutečnosti, že prostředí, ve kterém subjekt rozhodování žije, je nejednoznačné, proměnlivé a existuje v něm určitá variantnost. Subjekt se pak snaží, zejména v rámci svého rozvoje či zachování své existence, nalézt adekvátní řešení pro nastalou situaci neboli tzv. optimální variantu chování.

Abychom mohli určitou činnost označit za rozhodovací činnost, musí existovat alespoň dvě možné varianty dalšího postupu subjektu. Subjekt rozhodování tyto varianty zhodnotí a přistoupí k výběru jedné z nich. Výsledkem, účelem a cílem rozhodování je potom samotné rozhodnutí. *„Rozhodováním rozumíme proces, ve kterém rozhodující (se) subjekt provádí v konkrétní situaci nenáhodný výběr z nejméně dvou možných variant, resp. alternativ další činnosti.“¹*

Jak už bylo řečeno výše, rozhodování se odehrává ve všech možných oblastech a rovinách života, avšak středem našeho zájmu bude rozhodování prováděné v rámci veřejné správy. *„Rozhodování ve veřejné správě je významnou a nedílnou součástí procesu společenského řízení. Vyznačuje se určitou stálostí či pravidelností, značnou mírou právní regulace a možností použití donucení a v neposlední řadě institucionální strukturovaností v souladu s rozdělením pravomocí a působností v systému organizace veřejné správy.“²* Veřejnou správu lze označit jako rozhodovací systém, který je rozsáhlý, vnitřně členěný a tvoří ho řada podsystémů. Takovým podsystémem je např. souhrn orgánů působících na jednotlivém věcném úseku veřejné správy. Rozhodování těchto podsystémů pak může směřovat k ostatním prvkům tohoto podsystému, zaměřovat se na vlastní činnost – hovoříme o tzv. interních rozhodnutích anebo směřuje k subjektům, které stojí vně veřejné správy, pak se jedná o rozhodnutí externí. Rozhodování je svěřeno do rukou tzv. subjektu rozhodování, který rozhodnutí přijímá. Ve veřejné správě můžeme za subjekt rozhodování označit zpravidla správní orgán, resp. správní úřad, popřípadě jeho organizační složku či osobu, která byla zmocněna k výkonu veřejné správy. Předpokladem pro výkon takové činnosti je ale zákonem stanovená pravomoc a působnost subjektu rozhodování.³

¹ SKULOVÁ, Soňa. *Rozhodování ve veřejné správě*. 2., přeprac. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 1996. s. 52.

² SKULOVÁ, Soňa. *Rozhodování ve veřejné správě*. 2., přeprac. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 1996. s. 53.

³ viz SKULOVÁ, Soňa. *Rozhodování ve veřejné správě*. 2., přeprac. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 1996. 173 s.

Zpravidla se rozhodování nerealizuje ve formě jednoho úkonu subjektu v jednom okamžiku, ale naopak se jedná o souhrn určitých úkonů, které jsou řazeny za sebou a mají logickou posloupnost, která směřuje od podnětu k rozhodnutí až po jeho samotné vydání. Takto vymezený souhrn po sobě jdoucích úkonů s logickou posloupností můžeme nazvat jako rozhodovací proces. „*Rozhodovací proces lze rozčlenit do těchto několika stádií:*

- *výchozí situace (současný stav rozhodujícího subjektu a jeho prostředí)*
- *cíle (úkoly)*
- *definice problému*
- *možné cesty (varianty) k dosažení cíle*
- *zhodnocení variant z hlediska existujících omezení a možných důsledků*
- *výběr jedné z variant (rozhodnutí)*
- *provedení rozhodnutí*
- *kontrola.*“⁴

Smyslem a účelem celého rozhodovacího procesu je přijetí rozhodnutí. Nejčastějším a klasickým případem přijetí rozhodnutí ve veřejné správě jsou správní rozhodnutí vydaná ve správním řízení, „*jakožto individuální správní akty, které mohou být vzhledem ke své povaze a četnosti považovány za jádro rozhodovací činnosti veřejné správy. Jde o akty aplikace práva, kdy se v individuálně určené věci rozhoduje o konkrétních právech, právech chráněných zájmech, resp. povinnostech konkrétních subjektů.*“⁵

1.1 Správní řízení

Správní řízení je nejčastější a nejtypičtější formou realizace veřejné správy. O správním řízení můžeme obecně hovořit jako o správním procesu. Jedná se o takový proces, jehož výsledkem je správní akt a při němž se osoby, jejichž práv a povinností se řešení věci týká, účastní na vedení řízení a na tvorbě rozhodnutí, a to pomocí procesních práv a povinností, které jim svěřuje zákon. Správní řízení je procesem, který probíhá v mnoha právních formách, od zahájení řízení, přes vydání správního rozhodnutí až po využití přezkumných prostředků. Jedná se o jeden ze způsobů rozhodování ve veřejné správě, pokud je třeba řešit určitý případ právě vydáním správního aktu.⁶

⁴ SKULOVÁ, Soňa. *Rozhodování ve veřejné správě*. 2., přeprac. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 1996. s. 56.

⁵ SKULOVÁ, Soňa. *Rozhodování ve veřejné správě*. 2., přeprac. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 1996. s. 120.

⁶ HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: obecná část*. 8. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012. s. 346-347.

V průběhu správního řízení dochází k autoritativní aplikaci norem hmotného správního práva správními orgány, spočívající v rozhodovací činnosti. Správní řízení je tedy možno označit za tzv. aplikační režim. Správní orgány, které při rozhodovací činnosti v rámci správního řízení vystupují, můžeme označit za orgány aplikační, které dle zákonem předepsaného postupu autoritativně rozhodují o právech a povinnostech jiných osob.⁷ Charakteristickým znakem pro správní řízení je tedy nerovnost subjektů. Na jedné straně stojí nositel moci (správní orgán), který autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech osob (účastníků řízení) a na straně druhé účastníci správního řízení, o jejichž právech a povinnostech je rozhodováno. „*Správní řízení je procesními normami správního práva upravený postup správního orgánu, jehož cílem je, ve vždy konkrétní věci, vydání rozhodnutí jakožto individuálního správního aktu.*“⁸

Správní řízení je těžištěm úpravy zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a ten také podává jeho legální definici: „*Správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci mění, zakládají nebo ruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osoby, nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.*“⁹ Uvedené ustanovení obsahuje tzv. materiální definici správního řízení. Proto, aby určitý postup správního orgánu mohl být z materiálního hlediska správním řízením, musí splňovat materiální znaky plynoucí z této definice. Mezi tyto materiální znaky patří:

- daný postup se týká určité věci tedy předmětu řízení
- daný postup se týká jmenovitě určených osob tedy účastníků řízení
- účelem daného postupu je vydání konstitutivního či deklaratorního správního rozhodnutí¹⁰

Správní řízení lze obvykle členit na správní řízení obecné a na správní řízení zvláštní. Od tohoto členění správního řízení se pak odvíjí i právní úprava správního řízení, která je momentálně tvořena kombinací obecné právní úpravy s procesními ustanoveními, která stanoví zvláštní zákony.

⁷ SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. s. 32.

⁸ SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. s. 33.

⁹ § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁰ HORZINKOVÁ, Eva a NOVOTNÝ, Vladimír. *Správní právo procesní: (vysokoškolská učebnice)*. 2., aktualiz. vydání. Praha: Leges, 2008. s. 27.

Právní úpravu správního řízení obecného představuje správní řád, který stanoví postup pro správní orgány ve všech resortech veřejné správy. Konkrétně se jedná o část druhou správního řádu „Obecná ustanovení o správním řízení“ a o část třetí nazvanou „Zvláštní ustanovení o správním řízení“. Tato zmiňovaná třetí část je rozšířením zaměření a rozsahu obecné právní úpravy a je jakýmsi vyjádřením snahy zákonodárce pojmout do této obecné právní úpravy i nejčastější a nejpoužívanější procesní zvláštnosti, které byly do přijetí správního řádu roztroušeny ve zvláštních zákonech. Správní řád stanoví, že jeho ustanovení se použijí vždy, pokud zvláštní zákon nestanoví jiný postup.¹¹

Vedle obecné právní úpravy správního řízení pak existuje nespočet zvláštních právních předpisů správního práva, vztahujících se k jednotlivým úsekům veřejné správy. Jedná se např. o předpisy stavební, předpisy vodohospodářské atd. Tyto zvláštní právní předpisy upravují zejména hmotné správněprávní vztahy, ale krom toho obsahují i zvláštní procesní ustanovení, která se vztahují ke správním řízením podle těchto předpisů. Zvláštní procesní ustanovení představují odchylky od obecné právní úpravy -správního řádu, které je třeba aplikovat v kombinaci se správním řádem, kdy přednost má úprava zvláštní a subsidiárně (podpůrně) se použije správní řád. Zvláštní správní řízení tedy můžeme definovat jako „*správní řízení, jehož úprava je výrazem kombinace obecné úpravy správního řízení a odchylek od něj, s předností úpravy zvláštní a tzv. subsidiárním (podpůrným) využitím správního řádu.*“¹² Zmiňované odchylky se pak většinou týkají vymezení účastníků správního řízení, stanovení náležitostí podání návrhu na zahájení řízení, specifikace náležitostí správního rozhodnutí apod.¹³

¹¹ § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

¹² SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. s. 34.

¹³ viz SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. s. 34.

2. Správní rozhodnutí

Vydávání správních rozhodnutí je nepochybně jedním z nejčastějších a nejtypičtějších projevů činnosti veřejné správy, jejího vrchnostenského charakteru a současně výkonné, nařizovací a podzákoné povahy. Ne vždy však v praxi i právní teorii dochází k jednoznačnému rozpoznání, zda daný úkon orgánu veřejné správy je, či není správním rozhodnutím. K tomu dochází také zejména proto, že současný správní řád upravuje postupy správních orgánů nejen při vydávání správních rozhodnutí, ale i postupy pro jiné úkony, které nejsou správními rozhodnutími (zejména např. tzv. jiné správní úkony dle části čtvrté správního řádu). Aby tedy správní orgány i osoby, jichž se rozhodování týká, mohly správně podřadit úkony pod právní úpravu, která pro ně byla zákonodárci vymezena, je třeba klást důraz na správné definování a vymezení správního rozhodnutí. Pro samotný pojem „správní rozhodnutí“, též označováno v literatuře jako „správní akt“¹⁴ či „individuální správní akt“¹⁵ neexistuje jediná správná definice, ale lze ji dovodit z ustanovení správního řádu¹⁶ a vymežit mnoha různými způsoby. Tyto jednotlivé způsoby definic však mají vždy něco společné – jsou to jednotlivé charakteristické znaky a také odlišnosti od jiných „produktů“ činnosti správních orgánů.

Definovat správní rozhodnutí tedy umožňuje souhrn následujících znaků, díky nimž považujeme správní rozhodnutí současně za:

- akt veřejně mocenský (jednostranný, autoritativní)

Vydávání správních rozhodnutí je projevem toho, že správním orgánům byla svěřena veřejná moc. Správním rozhodnutím je autoritativně rozhodováno o právech a povinnostech adresátů veřejné správy, kteří nejsou v rovnoprávném postavení se správním orgánem a obsah rozhodnutí nezávisí na vůli těchto adresátů. Správní rozhodnutí je závazné nejen pro adresáty, ale i pro samotné správní orgány, které ho vydaly. V případě, že je výrokem rozhodnutí stanovena určitá povinnost, je vynutitelné.

- akt vydaný na základě zákona (sekundární)

Správní rozhodnutí musí být vydáno na základě výslovného zákonného zmocnění a v jeho mezích, jakož i způsobem zákonem stanoveným, což obecně vyplývá ze zásady legality.

¹⁴ HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: obecná část*. 8. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012. 792 s.

¹⁵ PRŮCHA, Petr. *Správní právo: obecná část*. 8., dopl. a aktualiz. vydání. Brno: Doplněk, 2012. 427 s.

¹⁶ § 9 a § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

„Státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.“¹⁷

- akt vydaný vykonavatelem veřejné správy

Vykonavatelem veřejné správy je ten, komu je takové postavení přiznáno zákonem či na základě zákona. V režimu správního řádu je vykonavatel veřejné správy totéž co správní orgán, jak stanoví správní řád: „*Tento zákon upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“)*“.¹⁸

- akt vydaný ve správním řízení

Správní rozhodnutí jsou vydávána ve správním řízení obecném, tedy v procesu, který podléhá právní úpravě části druhé a třetí správního řádu, či správním řízení zvláštním, které je kombinací speciálních procesních ustanovení obsažených ve zvláštních právních předpisech s obecnou úpravou dle správního řádu.

- akt individuální

Při vydávání správních rozhodnutí dochází k jednostranné aplikaci obecně závazných pravidel správními orgány na individualizované případy a adresáty.¹⁹

V případě, že shrneme výše uvedené charakteristické znaky, můžeme říci, že správní rozhodnutí je v obecném pojetí „*individuální, veřejně mocenský, jednostranný akt vydaný vykonavatelem veřejné správy na základě zákona ve správním řízení*“²⁰

„*Správní rozhodnutí je tedy jednostranný správní úkon (správní akt), který je výrazem (konstitutivní) rozhodovací činnosti orgánů veřejné správy o právech a povinnostech určitého konkrétního subjektu v postavení účastníka správního řízení, nebo který taková sporná práva nebo povinnosti autoritativně stvrzuje (deklaruje)*“.²¹ Toto vymezení správního rozhodnutí pak přímo vychází z legální definice správního řízení.²² Je z něj možno i dovodit, že správní rozhodnutí je tedy rozhodnutím v konkrétní věci vůči konkrétním adresátům (akt individuální) a vyvolává právně závazné důsledky pro osoby stojící mimo vnitroorganizační strukturu (akt externí).

¹⁷ čl. 2 odst. 3 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁸ § 1 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁹ viz. SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012, s. 176-177.

²⁰ SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012, s. 167.

²¹ SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012, s. 167.

²² § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Každé správní rozhodnutí musí vedle věcné správnosti splňovat v souladu se základními zásadami správního řízení tyto základní požadavky a nároky:

- správní rozhodnutí musí být vydáno v souladu s právními předpisy a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, ve znění účinném v době jeho vydání
- správní rozhodnutí může vydat pouze takový orgán, který je vybaven působností, pravomocí a příslušností k vydání takového rozhodnutí
- při vydávání správního rozhodnutí musí správní orgán dodržovat základní zásady činnosti správních orgánů, dále musí dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu
- správní rozhodnutí musí vycházet ze stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti
- správní rozhodnutí musí obsahovat právními předpisy vymezené formální a obsahové náležitosti²³

2.1 Materiální a formální pojetí správního rozhodnutí

Jak již bylo uvedeno výše, správné a dostatečné vymezení správního rozhodnutí je pro samotné rozhodování v praxi stěžejní záležitostí. Jelikož současný správní řád upravuje kromě postupu při vydávání rozhodnutí (část druhá a třetí) též jiné formy činnosti správních orgánů jako např. veřejnoprávní smlouvy, ale i tzv. jiné správní úkony (dle části čtvrté) a konečně i opatření obecné povahy, může dojít k takovým případům, že bude sporné, zda má správní orgán vydat správní rozhodnutí a postupovat podle části druhé a třetí nebo zda se jedná např. o tzv. jiný právní úkon nebo opatření obecné povahy. Je důležité zdůraznit, že nelze přitom spoléhat na to, jak je takový výsledek činnosti správního orgánu označen, neboť sám správní řád předpokládá²⁴, že rozhodnutí může nést označení „rozhodnutí“, ale i jiné označení stanovené zvláštním právním předpisem (např. licence, koncese, souhlas, osvědčení, povolení atd.)

Aby tedy správní orgány i osoby, jichž se rozhodování týká, mohly správně podřadit úkony pod právní úpravu, která pro ně byla zákonodárci vymezena, je třeba určit kritéria, podle nichž správní orgán uváží, která ustanovení správního řádu má použít a o jaký akt správního orgánu se z hlediska forem, upravených ve správním řádu, jedná. Jedná se o tzv. materiální kritéria, která vycházejí z toho, jaké má úkon správního orgánu, k jehož provedení je zmocněn, právní účinky.

²³ viz HORZINKOVÁ, Eva a NOVOTNÝ, Vladimír. *Správní právo procesní: (vysokoškolská učebnice)*. 2., aktualiz. vydání. Praha: Leges, 2008. s. 147.

²⁴ § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Z uvedeného plyne, že není rozhodující, jakým způsobem je úkon formálně označen. To znamená, že pokud zákon používá pro úkon správního orgánu označení „rozhodnutí“, nemusí vždy jít o rozhodnutí ve smyslu § 9 a § 67 odst. 1 správního řádu, na jehož vydávání se vztahují části druhá a třetí správního řádu. Tak tomu bude jen v případě, pokud budou současně splněna všechna materiální kritéria.

Rozhodující materiální kritéria a materiální znaky můžeme spatřovat v ustanovení správního řádu. Konkrétně se jedná o ustanovení, které podává základní legální definici správního řízení: „*Správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.*“²⁵ Proto, aby postup správního orgánu mohl být posuzován z materiálního hlediska jako správní řízení, je rozhodující, aby se týkalo určité věci a jmenovitě určených osob a jeho účelem je vydání konstitutivního nebo deklaratorního rozhodnutí. Tato definice správního řízení a v ní zahrnutá definice správního rozhodnutí, (kterou znovu uvádí i § 67 odst. 1 správního řádu), je tzv. materiální definice, na jejímž základě se jednotlivé úkony správního orgánu podřazují pod režim části druhé a třetí, čtvrté, či šesté správního řádu. Z materiální definice rozhodnutí pak plyne, že tzv. jiné správní úkony dle části čtvrté nejsou rozhodnutím, protože nevyvolávají konstitutivní nebo deklaratorní právní účinky, tzn. že se jimi v konkrétní věci nezakládají, nemění ani neruší či závazně neurčují (nedeklarují) práva nebo povinnosti konkrétních osob. Opatření obecné povahy, dle části šesté, není možno pojímat jako správní rozhodnutí z toho důvodu, že nesplňuje materiální definici správního rozhodnutí, protože se sice týká konkrétní věci, ale směřuje vůči neurčitému okruhu adresátů.²⁶

Z materiálního pojetí správního rozhodnutí pak vychází i Ústavní soud, který uvádí, že „*při posuzování otázky, zda v konkrétní věci bylo či nebylo vydáno ‚pravomocné rozhodnutí‘ (tj. právní akt složený – v klasické podobě – z výrokové části, odůvodnění a poučení o opravném prostředku), Ústavní soud vycházel z toho, že pojem ‚rozhodnutí‘ je označením technickým a že je třeba k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy. Není rozhodující, jak správní orgán svůj akt označil nebo případně věc vyřídil toliko neformálním přípisem (či formálně nedokonalým rozhodnutím, např. bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku) v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě.*

²⁵ § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

²⁶ viz VEDRAL, Josef. *Správní řád, komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2006. s. 103-108

*Takový akt může být podroben rovněž soudnímu přezkumu, i když jeho tvorba případně neproběhla předpokládanou zákonnou procedurou, neboť právě tato skutečnost může vést ke zrušení takového „rozhodnutí“.*²⁷

2.2 Kategorizace správních rozhodnutí

Na úvod je třeba poznamenat, že správní rozhodnutí netvoří jednolité souhrn správních aktů, nýbrž v právní teorii, praxi i judikatuře dochází k jejich rozlišování a členění dle různých kritérií.

S ohledem na obsah vztahů, které správní rozhodnutí reguluje, rozlišujeme:

- meritorní správní rozhodnutí (též materiální správní akt)²⁸

Meritorní správní rozhodnutí je rozhodnutím ve věci, která je předmětem správního řízení. Ze samotné legální definice správního řízení vyplývá, že vydání meritorního správního rozhodnutí, tedy zaujetí stanoviska k meritu projednávané věci, je vlastně nejen výsledkem, vrcholem a většinou i zakončením celého správního řízení, ale zejména jeho účelem.

- procesní správní rozhodnutí

Vedle meritorního správního rozhodnutí je se správním řízením úzce spjata i tzv. procesní správní rozhodnutí. Vydání procesního správního rozhodnutí nepředchází vedení správního řízení, procesní správní rozhodnutí tedy neřeší předmět řízení, nýbrž představuje jakési pomocné, přípravné rozhodnutí, kterým se upravuje postavení adresátů ve správním řízení a samotné vedení řízení. Jeho účelem je tedy dosažení vrcholu správního řízení tak, že rozhoduje o procesních otázkách.

Tradiční členění správních rozhodnutí dle obsahu se stalo základem pro terminologické označení správních rozhodnutí ve správním řádu, který rozlišuje označení „rozhodnutí“ pro meritorní správní rozhodnutí a označení „usnesení“ pro procesní správní rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že toto členění není správním řádem důsledně respektováno a můžeme se setkat tedy i s označením „rozhodnutí“ pro procesní správní rozhodnutí a naopak s označením „usnesení“ pro rozhodnutí ve věci.

Základní pravidlo pro rozlišení pak stanoví správní řád: „*V případech stanovených zákonem, rozhoduje správní orgán usnesením,*“²⁹ z čehož plyne, že v ostatních případech rozhoduje tedy rozhodnutím.³⁰

²⁷ Usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2002, sp. zn. IV. ÚS 233/02.

²⁸ HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: obecná část*. 8. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012. s 194.

²⁹ § 76 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Největší význam je však přikládán kategorizaci správních rozhodnutí ve věci (meritorních) podle povahy jejich právních účinků. Toto členění lze dovodit z ustanovení správního řádu, které upravuje obsah rozhodnutí: „*Rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.*“³¹ Z hlediska právních účinků rozhodnutí tedy rozlišujeme:

- konstitutivní správní rozhodnutí

Konstitutivní správní rozhodnutí tedy, jak plyne z uvedeného výše, zakládá, mění nebo ruší práva či povinnosti jmenovitě určených osob v určité věci. Působí pro futuro a ex nunc, tedy do budoucnosti a od okamžiku právní moci. Jako typický příklad lze uvést různá povolení, např. stavební.

- deklaratorní správní rozhodnutí

Deklaratorní správní rozhodnutí autoritativně zjišťuje, stvrzuje a prohlašuje existující sporná práva nebo povinnosti jmenovitě určených osob, přitom tato práva či povinnosti už existovaly v minulosti. Deklaratorní správní rozhodnutí působí zásadně pro praeterito a ex tunc, tedy již od okamžiku, kdy ono sporné právo nebo povinnost vznikly. Jako příklad lze uvést deklarování účastenství či prohlášení nicotnosti.

Můžeme se setkat však i se správním rozhodnutím, které má povahu smíšenou, tedy z části je konstitutivní a z části deklaratorní. Je tomu tak např. u rozhodnutí, jímž se konstatuje (deklaruje), že se určitá osoba dopustila přestupku – deklaratorní právní účinky a zároveň se takové osobě ukládá určitá sankce za přestupek – konstitutivní právní účinky.³²

Dále můžeme členit správní rozhodnutí dle toho, jaký okruh osob ono správní rozhodnutí zavazuje, na:

- správní rozhodnutí ad personam (in personam)

Správní rozhodnutí in personam řeší osobní poměry adresáta, kterému je rozhodnutí určeno, vztahuje se tedy k jmenovitě určité osobě a nezavazuje právní nástupce adresáta rozhodnutí. Typickým příkladem rozhodnutí ad personam je vydání občanského průkazu.

³⁰ viz SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. s. 182-184.

³¹ § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

³² SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. s. 188-189.

- správní rozhodnutí ad rem (in rem)

Správní rozhodnutí in rem je teorií označováno za takové rozhodnutí, které se nevztahuje přímo k samotné osobě adresáta, ale spíše se týká adresáta kvůli jeho vztahu k určité věci. (např. k nemovitosti). Správní rozhodnutí in rem je závazné i pro právní nástupce, na něž práva a povinnosti z tohoto rozhodnutí přecházejí. Typickým rozhodnutím in rem je např. územní rozhodnutí či stavební povolení.³³

V teorii správního práva obecného se pak můžeme setkat i s dalším členěním konstitutivních správních rozhodnutí (zde označována jako konstitutivní správní akty), a to:

Členění podle trvání účinku správního rozhodnutí na:

- správní rozhodnutí co do účinku neomezené
- správní rozhodnutí co do účinku omezené

Co do trvání právních účinků správního rozhodnutí, bývají správní rozhodnutí většinou neomezená. Avšak není vyloučeno, že trvání účinků může být v některých konkrétních případech omezeno, a to buď přímo ze zákona anebo na základě zákona ze samotného rozhodnutí prostřednictvím jeho vedlejších ustanovení, kterým můžou být rezolutivní časová doložka či rezolutivní podmínka.

Kategorizace dle přínosu obsahu správního rozhodnutí pro adresáta na:

- správní rozhodnutí k dobru adresáta
- správní rozhodnutí k tíži adresáta

Správní rozhodnutí k dobru adresáta jeho právní pozici zvýhodňuje, tedy opravňuje ho k něčemu, kdežto správní rozhodnutí k tíži adresáta jeho právní pozici znevýhodňuje, zatěžuje tím, že jsou mu kladeny nějaké povinnosti. V praxi se však setkáváme spíše s tím, že v jednom správním rozhodnutí jsou obsažena obě hlediska, jak „dobra“, tak „tíže“. Může tedy jít o správní rozhodnutí, které zakládá určité oprávnění, avšak stanoví zároveň určité konkrétní meze výkonu tohoto oprávnění (podmínky) nebo naopak správní rozhodnutí ukládá povinnosti a současně i určitá oprávnění.

³³ viz HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: obecná část*. 8. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012. s. 196-197.

Klasifikace dle toho, zda se v důsledku vydání správního rozhodnutí mění právní pozice adresátů, či nikoliv na:

- pozitivní správní rozhodnutí
- negativní správní rozhodnutí

V případě pozitivního správního rozhodnutí se tímto rozhodnutím mění právní pozice adresáta. Jako příklad lze uvést rozhodnutí o přijetí uchazeče ke studiu na vysoké škole. Naopak negativní správní rozhodnutí je takové, které nemění právní pozici adresáta. Typicky jde např. o rozhodnutí, jímž se zamítá žádost uchazeče o přijetí ke studiu na vysoké škole.

A konečně posledním je členění podle toho, zda se při vydávání správního rozhodnutí uplatňuje diskreční pravomoc správního orgánu (resp. správní uvážení) na:

- správní rozhodnutí vydané bez uplatnění správního uvážení
- správní rozhodnutí vydané při uplatnění správního uvážení

V prvním případě zákon správnímu orgánu přesně určuje kroky, které má učinit při vydání správního rozhodnutí a nemůže se od nich žádným způsobem odchýlit, tedy použít správní uvážení. V případě druhém však je správnímu orgánu zákonem dáno více možností, jak postupovat při vydávání správního rozhodnutí, má diskreční pravomoc a může využít správního uvážení. V obsahu rozhodnutí se pak správní uvážení může projevit buď jako výběr jedné z více alternativ nebo stanovením míry oprávnění a povinností. V některých případech správní orgán uváží, zda vůbec bude rozhodnutí vydáno či nikoliv.³⁴

³⁴ viz HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: obecná část*. 8. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012. s. 198-200.

3. Zvláštní druhy a formy správního rozhodnutí

Správní řád (nejen, ale zejména) ve své části třetí, hlavě šesté nazvané „Zvláštní ustanovení o některých rozhodnutích“ uvádí i některé další způsoby rozhodnutí. Tyto zvláštní způsoby rozhodnutí pak lze rozdělit do dvou skupin, a to na zvláštní druhy správního rozhodnutí a zvláštní formy správního rozhodnutí. Oběma skupinám bude věnována pozornost v následujících podkapitolách.

3.1 Zvláštní druhy správního rozhodnutí

Mezi zvláštní druhy správního rozhodnutí můžeme zařadit tato rozhodnutí:

- mezeitímní rozhodnutí a rozhodnutí v části věci
- rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem
- rozhodnutí na místě

Mezeitímní rozhodnutí a rozhodnutí v části věci jsou zvláštními druhy správního rozhodnutí, u nichž nelze mluvit o obecném pravidle, že správní orgán rozhoduje o celém předmětu řízení a že meritorní rozhodnutí musí představovat závěrečný krok ve správním řízení. Dá se tedy říci, že předmět řízení je rozdělen do dvou rozhodnutí, která jsou vydávána postupně. Z ustanovení správního řádu plyne, že vydání takovýchto rozhodnutí není pro správní orgán obligatorní, ale záleží na jeho vůli. V případě, že je splněna podmínka účelnosti a umožňuje-li to povaha věci, může správní orgán vydat nejprve mezeitímní rozhodnutí, jímž rozhodne o základu věci (zejména ve sporném řízení) či rozhodnutí v části věci, kterým rozhodne jen o některých právech a povinnostech, o kterých se v řízení rozhoduje, nebo o právních poměrech jen některých účastníků. Správní orgán vydá konečné rozhodnutí, kterým rozhodne ve zbytku věci až potom, co mezeitímní rozhodnutí či rozhodnutí v části věci nabude právní moci. V případě mezeitímního rozhodnutí může být výše zmiňovaným základem věci např. rozhodnutí o vzniku škody a odpovědnosti za ni, přičemž konečné rozhodnutí pak obsahuje stanovení výše škody, její splatnost atd. Co se týče rozhodnutí v části věci, lze jako příklad uvést rozhodnutí o povolení pokácení dřevin, kdy správní orgán vyhověl žadateli pouze u některých a v konečném rozhodnutí povolil pokácení zbylých žádaných. Vydávání těchto zvláštních druhů rozhodnutí má význam i z hlediska ochrany účastníka před nečinností správního orgánu.

Účastník řízení se totiž může domáhat vydání mezitímního rozhodnutí či rozhodnutí v části věci, jakož i nadřízený správní orgán je může sám vydat či přikázat podřízenému, aby je vydal.³⁵ Tato rozhodnutí musí splňovat stejné obsahové a formální náležitosti jako rozhodnutí ve věci, taktéž mohou být samostatně předmětem opravných prostředků či správní žaloby.³⁶

Dalším zvláštním druhem správního rozhodnutí, který rozeznává správní řád, je **rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem**. „*Závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*“³⁷ Závazné stanovisko je vlastně prezentací odborného názoru dotčeného správního orgánu, přičemž tento orgán prostřednictvím něj uplatňuje zájmy, jejichž ochrana mu přísluší. Je to úkon, který je určen jinému vykonavateli veřejné správy a je nutno jej při vydávání rozhodnutí respektovat.³⁸ Typickým příkladem takového závazného stanoviska je závazné stanovisko orgánu ochrany přírody k zásahu do významných krajinných prvků při územním rozhodování. Pro vydání závazného stanoviska se uplatňují stejně jako u rozhodnutí základní zásady činnosti správních orgánů a zároveň platí i stejné lhůty jako pro vydání rozhodnutí. Správní řád stanoví, že pokud probíhá řízení o vydání závazného stanoviska a správní orgán se o tom dozví, neprodleně usnesením řízení zastaví. Z názvu samotného rozhodnutí podmíněného závazným stanoviskem vyplývá, že pokud je vydáno takové závazné stanovisko, které znemožňuje vyhovět žádosti účastníka řízení – a je tedy nesouhlasné, neprovádí orgán další dokazování a žádost zamítne. Obsah závazného stanoviska může podléhat přezkumu, a to v rámci odvolání proti rozhodnutí, které je jím podmíněno. Jestliže dojde k podání odvolání proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si správní orgán jeho potvrzení nebo změnu od nadřízeného správní orgánu toho orgánu, který stanovisko vydal. Nezákonnost závazného stanoviska lze namítat v přezkumném řízení, které vede nadřízený správní orgán toho orgánu, který stanovisko vydal. Nadřízený správní orgán pak pro nezákonnost může takové stanovisko zrušit či změnit. V případě, že rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem již nabylo právní moci a dojde ke zrušení či změně takového stanoviska, je to důvod pro obnovu řízení.³⁹

³⁵ viz § 148 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

³⁶ viz VEDRAL, Josef. *Správní řád, komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2006. s. 825.

³⁷ § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

³⁸ viz HRABÁK, Jan, NAHODIL, Tomáš. *Správní řád: s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou*. 4., aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2012. s. 380.

³⁹ viz § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Posledním zvláštním druhem správního rozhodnutí je tzv. **rozhodnutí na místě**. Ve správním řádu jej nalezneme v ustanoveních, která upravují tzv. řízení na místě, jehož je rozhodnutí na místě výsledkem. Účelem vydávání rozhodnutí na místě je bezprostřední reakce na nastalou situaci, která nesnese odkladu, proto může oprávněná úřední osoba ukládat povinnosti tímto zjednodušeným neformálním způsobem.⁴⁰ Správní řád taxativně vyjmenovává okruh případů, ve kterých je možno vydat rozhodnutí na místě.

Jedná se o tyto případy:

- hrozí-li životu nebo zdraví bezprostřední nebezpečí, někomu vážná majetková újma či náhlá havárie
- lze-li se důvodně obávat, že by se osoba, které má být uložena povinnost, vyhýbala jejímu splnění
- jedná-li se o uložení předběžného nebo pořádkového opatření, uložení záruky za splnění povinnosti
- jde-li o řízení, které navazuje na výkon dozoru

Předpokladem uložení povinnosti na místě je nejen naplnění jednoho z taxativně vymezených případů, ale i to, že oprávněná úřední osoba musí stav věci, o kterém rozhoduje, dostatečně zjistit a musí zvýšenou měrou dbát šetření práv a oprávněných zájmů účastníků. Rozhodnutí na místě se vyhláší zásadně ústně, dodatečně a bez zbytečného odkladu je pak účastníku doručeno jeho písemné vyhotovení. Odvolání proti takovému rozhodnutí, logicky vzhledem k naléhavosti řešení situace, nemá odkladný účinek. O ústně vyhlášeném rozhodnutí obdrží účastník od oprávněné úřední osoby na místě písemné potvrzení.⁴¹

3.2 Zvláštní formy správního rozhodnutí

Kromě zvláštních druhů správního rozhodnutí můžeme ve správním řádu nalézt i zvláštní formy správního rozhodnutí. Pod zvláštní formy správního rozhodnutí řadíme:

- usnesení
- příkaz
- příkaz na místě
- vydání dokladu

⁴⁰ viz JEMELKA, Luboš. *Správní řád: komentář*. 2. vydání, Praha: C.H. Beck, 2009. s. 488.

⁴¹ viz § 143 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Za jednu ze zvláštních forem správního rozhodnutí lze považovat **usnesení**. Usnesení je na rozdíl od rozhodnutí ve věci samé (meritorního rozhodnutí) správním rozhodnutím procesní povahy, jak také plyne ze samotného členění správních rozhodnutí dle obsahu vztahů, které regulují. „*Pojem usnesení, jakožto výraz pro procesní správní akt, má více zdůraznit procesní formu tohoto správního aktu oproti rozhodnutí, které je správním rozhodnutím ve věci.*“⁴² Jelikož je usnesení tedy procesním správním rozhodnutím, jeho hlavním účelem je rozhodovat o procesních otázkách souvisejících s vedením správního řízení, a tak napomáhat dosažení účelu celého řízení – vydání rozhodnutí ve věci.

Na usnesení, jako na zvláštní formu správního rozhodnutí, se vztahují všechna ustanovení hovořící o formálních i obsahových náležitostech rozhodnutí jako takového. Využívání formy usnesení správním orgánem nezáleží na jeho libovůli, protože usnesením může správní orgán rozhodovat jen v takových případech, které stanoví zákon. Správní řád taxativně vyjmenovává situace, za kterých je možno usnesení vydat bez předchozího řízení, což znamená, že vydání takového usnesení je prvním úkonem v řízení. K tomu ale může dojít pouze, pokud „*obdobné usnesení bylo tímž správním orgánem podle ustálené rozhodovací praxe vydáno v téže nebo jiné věci za obdobných skutkových okolností.*“⁴³ Účinky takového usnesení nastávají jeho vydáním a jedná se konkrétně o: usnesení o určení místní příslušnosti správního orgánu, usnesení o deklarování procesní způsobilosti, usnesení o deklarování účastenství, usnesení o odepření provést dožádání, usnesení o změně příslušnosti správního orgánu a usnesení o odepření nahlédnout do spisu.

Správní řád rozeznává dvě formy usnesení, a to usnesení, která se oznamují jako rozhodnutí dle § 72 a usnesení, která se pouze poznamenávají do spisu. Usnesení, která se oznamují jako rozhodnutí, nabývají právní moci tímto oznámením a jestliže nebylo proti němu podáno odvolání. Usnesení poznamenávaná do spisu mají stejné náležitosti jako oznamovaná usnesení, avšak nejsou účastníkům oznamována, ale pouze se poznamenají (založí) do spisu a účastníci jsou o něm vhodně správním orgánem vyrozuměni. Právní moci nabývá toto usnesení samotným poznamenáním do spisu a může být v průběhu řízení správním orgánem měněno tak, že správní orgán vydá nové usnesení, které opět pouze poznamená do spisu. V zájmu lepší informovanosti se „*usnesení, která se týkají příslušnosti správních orgánů, oznamují též všem správním orgánům, kterých se dotýkají.*“⁴⁴

⁴² Vláda ČR. *Návrh na vydání správního řádu. Důvodová zpráva*. Sněmovní tisk 201, Praha, 2003. K § 76.

⁴³ § 76 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

⁴⁴ § 76 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Jako příklad lze tedy uvést usnesení, kterým správní orgán postoupí podání pro jeho nepřislusnost orgánu příslušnému. Co se týče opravných prostředků, podat odvolání proti usnesení může pouze účastník, jemuž je usnesení oznámeno. Podané odvolání proti oznámenému usnesení nemá suspenzivní (odkladný) účinek, pokud tak nestanoví zvláštní zákon. Proti usnesení, o kterém tak stanoví zákon a proti usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, se nelze odvolat vůbec.⁴⁵

Příkaz je zvláštní forma správního rozhodnutí, která je výsledkem příkazního řízení. Příkazní řízení je zjednodušenou formou správního řízení. V příkazním řízení může být jediným podkladem kontrolní protokol pořízený dle zvláštního zákona. Příkaz, jakožto zvláštní forma rozhodnutí ve věci, musí obsahovat všechny obecné náležitosti rozhodnutí.

Vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení, a pokud není využito opravného prostředku, tak i jediným. Písemným příkazem lze rozhodovat ve všech řízeních zahajovaných ex offio a v řízeních sporných. Aby mohl správní orgán ukládat prostřednictvím příkazu povinnosti, musí dojít k tomu, že jsou skutková zjištění pro vydání příkazu dostatečná, tzn. např. komu a jaká povinnost má být uložena, kdo je účastníkem. O tom, zda jsou skutková zjištění dostatečná, rozhoduje správní orgán v rámci správního uvážení. Správní řád předpokládá i zvláštní formu obrany proti příkazu. Jedná se o odpor, který je řádným opravným prostředkem. Podat odpor proti příkazu může do osmi dnů ode dne oznámení příkazu u správního orgánu, který příkaz vydal, ten, komu se ukládá povinnost. Podáním odporu je dosaženo zrušení příkazu a vedení „klasického“ správního řízení dle části druhé. Jednou podaný odpor nelze vzít zpět. Pravomocným a vykonatelným rozhodnutím se stává příkaz v případě, že proti němu nebyl v zákonem stanovené lhůtě podán odpor. V rámci poučení, které musí každý příkaz obsahovat, uvede správní orgán tu skutečnost, že je možno proti příkazu podat odpor, u kterého správního orgánu lze tak učinit a v jaké lhůtě, popřípadě od kdy se tato lhůta počítá.⁴⁶

Zvláštní formu příkazu pak představuje tzv. **příkaz vydaný na místě**. Na úvod je třeba upozornit, že se nejedná o řízení na místě dle § 143 správního řádu. Aby mohla oprávněná úřední osoba využít institutu příkazu na místě, musí být splněny zákonem stanovené podmínky. Jednou z těchto podmínek je to, že účastník musí být přítomen a plně uznat důvody vydání příkazu, potom lze považovat stav věci za prokázaný.

⁴⁵ viz § 76 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

⁴⁶ § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Další podmínkou je, že příkaz na místě musí uložit účastníkovi povinnost k peněžitému plnění do výše 10 000 Kč nebo povinnost k nepeněžitému plnění, které může uskutečnit hned na místě. Příkaz na místě obsahuje stejné obecné náležitosti správního rozhodnutí, s výjimkou odůvodnění. To může totiž být nahrazeno vlastnoručně podepsaným prohlášením účastníka, ve kterém uvede, že s uložením povinností příkazem na místě souhlasí. Tímto prohlášením se pak stává příkaz na místě pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, o čemž musí být účastník prokazatelně a předem řádně poučen.⁴⁷

Zvláštní formou správního rozhodnutí je i tzv. **vydání dokladu**, kterým se osvědčuje, že existuje právo, které bylo přiznáno ve správním řízení vedeném na žádost. Doklad, který osvědčuje existenci přiznaného práva, lze vydat namísto písemného rozhodnutí. Avšak za splnění následující podmínky.

Správní orgán musí žádosti o přiznání práva, jehož existence se zákonem stanoveným dokladem osvědčuje, plně a zcela vyhovět. Jestliže vydá správní orgán namísto písemného rozhodnutí takový doklad, musí o tom provést záznam do spisu, který musí obsahovat náležitosti stanovené správním řádem. Namísto odůvodnění rozhodnutí se potom v záznamu uvede soupis podkladů pro rozhodnutí. Právní moci a jiných právních účinků nabývá rozhodnutí okamžikem, kdy si účastník doklad převezme. Údaj o tom, kdy rozhodnutí nabylo právní moci, správní orgán poznamená do spisu. V případě, že správní rozhodnutí, na jehož základě byl žadateli vydán doklad, bylo zrušeno, tento doklad pozbývá platnosti. Nadále neosvědčuje existenci přiznaného práva a jeho držitel se jím nemůže prokazovat. Typickým příkladem je vydání řidičského průkazu či cestovního dokladu.⁴⁸

⁴⁷ viz § 150 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

⁴⁸ § 151 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

4. Náležitosti správního rozhodnutí

Jak již bylo uvedeno výše, na správní rozhodnutí je kladeno několik zásadních požadavků. Jedním z nich je i fakt, že každé rozhodnutí vydané ve správním řízení musí bezpodmínečně obsahovat základní náležitosti stanovené právními předpisy, a to zejména správním řádem, jakožto obecnou procesní úpravou, popřípadě právními úpravami zvláštními. V případě, že tyto náležitosti jsou vymezeny zvláštními právními předpisy, platí zásada *lex specialis derogat generali*, tudíž musí být přednostně aplikována ustanovení této úpravy zvláštní se subsidiárním použitím obecného procesního předpisu – správního řádu.

O důležitosti nutnosti respektování a aplikace těchto ustanovení svědčí zejména bohatá judikatura správních soudů. Absence těchto zákonem stanovených náležitostí by mohla způsobovat nepřezkoumatelnost a tím i nezákonnost rozhodnutí: „*Rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti, je rozhodnutím nepřezkoumatelným a soud je zruší bez ohledu na námitky opravného prostředku.*“⁴⁹

Teorie správního práva procesního obecně rozlišuje zejména náležitosti obsahové a formální,⁵⁰ ale lze se setkat i s jinými teoriemi, které uvádí i další náležitosti, jako jsou kompetenční či procedurální náležitosti správního rozhodnutí.⁵¹ V případě kompetenčních náležitostí se jedná, jak uvádí samo označení, o požadavek kompetence správního orgánu. Správní rozhodnutí musí být tedy vydáno v mezích pravomoci a působnosti správního orgánu a také věcně, místně a funkčně příslušným správním orgánem. Co se týče procedurálních náležitostí, jsou tyto spojeny přímo s postupem správního orgánu při vydávání správního rozhodnutí, který je upraven normami správního práva procesního.⁵²

Obsahové a formální náležitosti správního rozhodnutí tak, jak je v § 68 a § 69 řeší stávající správní řád, budou konkrétněji charakterizovány v následujících podkapitolách.

4.1 Obsahové náležitosti správního rozhodnutí

Obsahovými náležitostmi správního rozhodnutí se dle § 68 stávajícího správního řádu rozumí výroková část, odůvodnění výrokové části a poučení účastníků o opravném prostředku. Výrokovou část a poučení účastníků o opravném prostředku musí obligatorně obsahovat každé rozhodnutí bez výjimky.

⁴⁹ Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 22. 2. 1995 (SJS 309/1998), sp. zn. 16 Ca 70/1995.

⁵⁰ viz. např. SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. s. 194.

⁵¹ viz. HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: obecná část*. 8. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012. s. 204.

⁵² viz HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: obecná část*. 8. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012. s. 204-205.

Naproti tomu zbývající odůvodnění výrokové části nemusí být součástí rozhodnutí v těch případech, kdy správní orgán prvního stupně vyhoví v plném rozsahu všem účastníkům správního řízení. V zájmu zajištění srozumitelnosti správního rozhodnutí musí být jeho jednotlivé obsahové náležitosti přehledně odděleny a zřetelně rozlišeny, což vyplývá i ze samotných ustanovení správního řádu. V případě, že tomu tak není, hrozí, jak vyplývá z judikatury, že rozhodnutí bude shledáno nepřezkoumatelným.⁵³ „*Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost nastává i tehdy, není-li rozhodnutí správního orgánu vůbec rozčleněno na výrok a odůvodnění, takže nelze seznat, zda správní orgán skutečně rozhodl o všech návrzích účastníka správního řízení anebo zda jen v důvodech vyložil, proč o nich případně nerozhodl.*“⁵⁴

Nejvýznamnější částí a obsahovou náležitostí správního rozhodnutí je bezpochyby **výroková část**, protože obsahuje vlastní právní řešení otázky, která byla předmětem správního řízení. Pouze ve výrokové části se přiznává účastníku řízení určité právo, či ukládá povinnost (konstitutivní správní rozhodnutí) popřípadě se deklaruje, zda tu určité právo je, anebo není (deklaratorní správní rozhodnutí). Tuto skutečnost můžeme spatřovat opět i v judikatuře soudů. „*Ve výroku rozhodnutí správní orgán autoritativně vrchnostenským způsobem subjektivní oprávnění účastníka zakládá, mění, nebo ruší, nebo je autoritativně deklaruje.*“⁵⁵

Výroková část může být jednoduchá a obsahovat jeden výrok nebo může být složena z více jednotlivých výroků. Je však žádoucí, opět především z hlediska srozumitelnosti, aby jednotlivé výroky byly od sebe vzájemně výrazně odlišeny. Výrok správního rozhodnutí (též enunciát, tenor, decemát, sentence) obsahuje autoritativní vrchnostenské rozhodnutí ve věci samé – již zmiňované řešení otázky, která je předmětem správního řízení, proto je třeba, aby byl splněn požadavek jasnosti, srozumitelnosti, přesnosti a určitosti takového výroku, protože jen on je závazný a právní moci schopný, jak judikoval soud.⁵⁶ Podstatnou náležitostí výroku je též uvedení odkazů na ustanovení právních předpisů nebo mezinárodních smluv, na jejichž základě bylo o věci rozhodováno. Rozhodnutí, v němž by takovýto údaj chyběl, by mohlo být zrušeno pro nepřezkoumatelnost.⁵⁷

⁵³ SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. s. 195-196.

⁵⁴ Rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 A 63/1993, ze dne 21. 10. 1994 (SJS 113/1996).

⁵⁵ Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 8. 1996, sp. zn. 6 A 154/94.

⁵⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004 – 55.

⁵⁷ Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 Ca 169/1997 ze dne 26. 6. 1998 (SJS 399/1999).

Stěžejní částí výroku je označení hlavních účastníků řízení – fyzických i právnických osob. Fyzické osoby jsou označovány údaji, které umožňují jejich identifikaci, čímž se rozumí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu. Právnické osoby pak názvem a sídlem. Vymezení hlavních účastníků řízení ve výroku je odrazem charakteru správního rozhodnutí jako individuálního správního aktu, který směřuje vůči konkrétním osobám. Pokud je rozhodnutím vyloučen odkladný (suspenzivní) účinek odvolání, musí být tato skutečnost rovněž uvedena ve výroku. V případě, že byla stanovena účastníkům řízení náhrada nákladů s ním spojená, objeví se povinnost nahradit tyto náklady též ve výroku rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí se objeví i tzv. pariční lhůta – přiměřená lhůta ke splnění ukládané povinnosti a další údaje potřebné ke splnění této povinnosti.⁵⁸

Správní řád stanovuje, že výrok může obsahovat tzv. vedlejší ustanovení, jejichž účelem je obsah rozhodnutí dále konkretizovat. Obecné správní právo rozlišuje tyto vedlejší ustanovení: příkazy, časové doložky, podmínky a výhrady.

Příkaz neboli modus představuje vedlejší ustanovení u takového správního rozhodnutí, které přiznává účastníkovi nějaká oprávnění. Takovýmto příkazem ukládá správní orgán účastníkovi, kterému bylo přiznáno oprávnění, nějakou povinnost, která je s výkonem přiznaného oprávnění spojená. Stanovení těchto omezujících modů je podmíněno výslovným zákonným zmocněním.

V případě, že mají být účinky správního rozhodnutí zvláště časově omezeny, stane se tak pomocí časových doložek. Suspenzivní neboli odkladné časové doložky na uplynutí určité lhůty váží nástup účinků správního rozhodnutí. Rezolutivní neboli rozvazovací časové doložky s uplynutím určité lhůty spojují zánik těchto účinků, časově omezují jejich trvání. Takovéto časové omezení účinků správního rozhodnutí je možno pouze, pokud tak stanoví zákon.

Co se týče podmínek, jedná se rovněž o vznik nebo zánik účinků správního rozhodnutí. Ty však nezávisí jen na plynutí času, ale spíše na jiných okolnostech osobní nebo věcné povahy. Výhrada je vedlejším ustanovením, díky němuž si může správní orgán do budoucna vyhradit právo zasahovat do právních poměrů, které zakládá vydávané správní rozhodnutí. Stanovení výhrady ve správním rozhodnutí je však podmíněno výslovným zákonným zmocněním.⁵⁹

⁵⁸ viz HRABÁK, Jan, NAHODIL, Tomáš. *Správní řád: s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou*. 4., aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2012. s. 229.

⁵⁹ viz HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: obecná část*. 8. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012. s. 206-207.

Ne méně důležitou součástí správního rozhodnutí představuje **odůvodnění** výrokové části, které s ní přímo souvisí, jelikož výroková část bez řádného odůvodnění sama nemůže obstát.⁶⁰ Výjimkou je ustanovení, které zakotvuje, že v případě, že správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví, není vyhotovení odůvodnění obligatorní. Základním účelem odůvodnění je shrnout výsledky celého správního řízení, poskytnout výroku rozhodnutí právní a skutkovou oporu a přesvědčit účastníky řízení o správnosti takového rozhodnutí. Odůvodnění je třeba formulovat stručně, jasně, srozumitelně a konkrétně.

Správní řád stanoví, že správní orgán musí v odůvodnění vymežit, jaké jsou důvody výroku rozhodnutí a důvody vedlejších ustanovení. Z hlediska přezkoumatelnosti má význam vymezení podkladů, které sloužily pro vydání rozhodnutí a to proto, „*že rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.*“⁶¹ Dále je nezbytné formulovat v odůvodnění úvahy, kterými se správní orgán řídil při vyhodnocování těchto podkladů a při výkladu právních předpisů, které při vydávání rozhodnutí aplikoval a na jejichž základě rozhodnutí vydával. Tyto úvahy jsou pak zejména důležité v případech, kdy je rozhodnutí vydáváno na základě správního uvážení nebo na základě neurčitých právních pojmů, protože opět hrozí zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vzhledem k nedostatku důvodů. Neopomenutelnou součástí odůvodnění musí být i informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. „*Z odůvodnění rozhodnutí musí být mj. seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené.*“⁶² Skutečnosti uvedené správním orgánem v odůvodnění pak umožňují účastníkům řízení zvážit, zda se budou proti rozhodnutí bránit opravnými prostředky a zároveň umožňují orgánu, který o opravných prostředcích rozhoduje, přezkum takového rozhodnutí.

Třetí a taktéž poslední obsahovou náležitostí rozhodnutí je **poučení** účastníků správního řízení. Tato obsahová náležitost je konkrétním projevem obecné zásady poučovací povinnosti správního orgánu.

⁶⁰ viz VEDRAL, Josef. *Správní řád, komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2006. s. 405.

⁶¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004 sp. zn. 4 Azs 55/2003.

⁶² Rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 A 48/1992, ze dne 26. 2. 1993 (SJS 27/1994).

Poučení účastníků o řádných opravných prostředcích, tedy o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání respektive rozklad je obligatorní náležitostí a je tedy nutné, aby je obsahovalo každé rozhodnutí.⁶³

Poučení účastníků obligatorně obsahuje údaje, zda je proti rozhodnutí možné podat odvolání (rozklad) nebo je rozhodnutí konečné, v jaké lhůtě lze takto učinit a od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání (rozkladu) rozhoduje (nadřízený správní orgán správního orgánu, který rozhodnutí vydal) a u kterého správního orgánu se podává (u správního orgánu, který rozhodnutí vydal). V případě, že je vyloučen odkladný (suspenzivní) účinek odvolání (rozkladu), je rovněž nutno uvést v poučení tuto skutečnost. Jestliže správní orgán poučení o opravném prostředku uvede nesprávně, neúplně či jej neuvede vůbec, nesmí to býti účastníkovi na škodu. Proto lze podat odvolání do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první správního řádu, bylo-li takové opravné usnesení vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

„Poučovací povinnost správního orgánu, který vede správní řízení podle správního řádu zahrnuje pouze poučení účastníka o tzv. řádných opravných prostředcích..“⁶⁴ avšak poučení o mimořádných opravných prostředcích či o soudním přezkumu nikoliv.

4.2 Formální náležitosti

Tak jako u obsahových náležitostí byly kladeny zákonem požadavky na obsah rozhodnutí, klade zákonná úprava i požadavky na formu rozhodnutí a stanovuje jeho formální náležitosti. Nedodržení obsahových požadavků správním orgánem při rozhodování by mohlo způsobovat nepřezkoumatelnost, a tím i nezákonnost takového rozhodnutí, jak již bylo uvedeno v předchozích kapitolách. Oproti tomu, jak uvádí judikatura⁶⁵, není důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost nebo deklarování nicotnosti např. chybějící podpis oprávněné úřední osoby, otisk úředního razítka nebo datum (tedy formální náležitosti), pokud nezpůsobuje pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti.⁶⁶

⁶³ viz VEDRAL, Josef. *Správní řád, komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2006. s. 407.

⁶⁴ Rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 A 103/1996 ze dne 2. 4. 1997.

⁶⁵ např. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011 č. j. 7 As 23/2011-82.

⁶⁶ viz JEMELKA, Luboš. *Správní řád: komentář*. 2. vydání, Praha: C.H. Beck, 2009. s. 259.

Každé správní rozhodnutí musí dle správního řádu obsahovat tyto formální náležitosti:

- Správní řád stanoví obecně pro vyhotovení rozhodnutí písemnou formu,⁶⁷ což plyne i ze zásady písemnosti správního řízení.⁶⁸
- Rozhodnutí správního orgánu musí být uvozeno označením „rozhodnutí“ nebo jiným označením dle zvláštního zákona (např. povolení, licence, exekuční příkaz, platební výměr atd.). *„Pojem „rozhodnutí“ není z hlediska formálního označení univerzálním pojmem, rozhodnutí obecně znamená výsledek správního řízení, obsahově jde tudíž o rozhodnutí i v těch případech, kdy pro ně sám správní řád (usnesení, příkaz) nebo jiný zákon vyhrazuje jiný pojem.“*⁶⁹
- Další formální náležitostí je označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Označení musí obsahovat jeho úplný název. Ten zpravidla vyplývá ze zvl. právních předpisů, které upravují působnost tohoto orgánu v oblasti veřejné správy a na jehož základě správní orgán rozhodnutí vydal. V označení se uvede i sídlo tohoto správního orgánu.
- Na vyhotovení písemného rozhodnutí je nutno uvést též číslo jednací. Problematiku čísla jednacího pak podrobněji rozvádí zákon o archivnictví a spisové službě a jeho prováděcí předpisy. *„Číslo jednací obsahuje vždy zkratku označení určeného původce nebo jeho organizační jednotky, pořadové číslo zápisu dokumentu v podacím deníku a označení kalendářního roku, v němž je dokument evidován.“*⁷⁰
- Nedílnou součástí rozhodnutí z hlediska formy je i datum vyhotovení rozhodnutí. Vyhotovením rozhodnutí se rozumí jeho podepsání oprávněnou úřední osobou.
- Jako další formální náležitost uvádí správní řád otisk úředního razítka. Vzhled tohoto razítka a jeho náležitosti pak v podrobnostech upravuje § 5 zákona o užívání státních symbolů České republiky.
- Rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat taktéž jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. V režimu správního řádu se rozumí oprávněnou úřední osobou taková úřední osoba, která je podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo z pověření vedoucího správního orgánu oprávněna činit úkony správního orgánu v řízení.⁷¹

⁶⁷ § 67 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

⁶⁸ § 15 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

⁶⁹ VEDRAL, Josef. *Správní řád, komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2006. s. 410.

⁷⁰ § 2 odst. 10 vyhlášky č. 646/2004 Sb., o podrobnostech spisové služby, ve znění pozdějších předpisů.

⁷¹ viz § 15 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

„Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.“⁷²

- V písemném rozhodnutí se uvedou jména a příjmení nebo název a sídlo všech účastníků řízení, přičemž zpravidla se tomu tak děje v závěru rozhodnutí, kde bývá uvedeno, komu se rozhodnutí doručuje. Je vhodné z hlediska přehlednosti uvést např. i identifikaci právního zástupce účastníků.
- Účastník řízení je oprávněn požadovat, aby mu rozhodnutí bylo doručeno elektronickou formou. V takovém případě je pak povinna osoba, která za vyhotovení rozhodnutí odpovídá, připravit jeho elektronickou verzi. V elektronické verzi rozhodnutí pak úřední osoba nahradí otisk úředního razítka slovy „otisk úředního razítka“ a svůj podpis nahradí zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb. Účastník může dále požadovat i vydání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí a stejnopis výroku.

4.3 Náležitosti správního rozhodnutí podle vybraných zvláštních předpisů

Různorodost a složitost procesních postupů ve veřejné správě s sebou nese nutnost odchylné právní úpravy správního řízení. Vedle obecného správního řízení, vedeného dle obecných předpisů o správním řízení – správního řádu, je třeba poukázat na správní řízení zvláštní. Právní úprava zvláštního správního řízení je pak kombinací obecné právní úpravy (správního řádu) a odchylek od ní s tím, že tyto odchylky musí být aplikovány přednostně a subsidiárně se užije správní řád. *„Správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí na veškeré procesní postupy, pokud zvláštní zákon nestanoví jiný postup.“⁷³* Tyto odchylky jsou pak ve formě speciálních procesních ustanovení zakotveny zvláštními právními předpisy správního práva, které se vztahují k různým oblastem veřejné správy. Speciální procesní ustanovení se nejčastěji týkají např. vymezení účastníků řízení, obsahových náležitostí návrhu na zahájení řízení a v neposlední řadě i samotného obsahu rozhodnutí, tedy jeho náležitostí. Specifikace náležitostí správního rozhodnutí vydaného ve zvláštním správním řízení se může týkat jak obsahové, tak formální stránky takového rozhodnutí.

⁷² § 69 odst. 1 věta třetí zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

⁷³ § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Proto je tedy třeba kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem v § 68 a § 69 pamatovat i na speciální právní úpravu těchto náležitostí a dát jim při rozhodování přednost.

Co se týče požadavků na obsah rozhodnutí, tedy jeho obsahových náležitostí, nejčastěji zvláštní právní předpisy specifikují požadavky na stěžejní část rozhodnutí, a to na samotnou výrokovou část. Speciální požadavky na obsah výroku rozhodnutí jsou kladeny např. v rámci řízení o přestupcích vedeného dle přestupkového zákona, který stanoví, že *„výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.“*⁷⁴

Další skupinou rozhodnutí, která vyžadují specifickou úpravu výroku, jsou rozhodnutí vydávaná ve správních řízeních vedených podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů. V tomto případě upravuje tyto náležitosti sám zákon, ale odkazuje i na prováděcí právní předpis – vyhlášku ministerstva pro místní rozvoj č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Tato vyhláška stanoví specifické náležitosti územních rozhodnutí vydávaných v územním řízení – rozhodnutí o umístění stavby, rozhodnutí o změně využití území, rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území, rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků a rozhodnutí o ochranném pásmu. Dále stanoví i náležitosti společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, rozhodnutí, jímž stavební úřad poskytuje stavební příspěvek, rozhodnutí o odstranění stavby, terénních úprav a zařízení, rozhodnutí o změně užívání stavby a v neposlední řadě i samotného stavebního povolení.

„Stavební povolení kromě obecných náležitostí rozhodnutí obsahuje:

- a) druh a účel povolované stavby nebo její změny, u dočasné stavby dobu jejího trvání,*
- b) katastrální území, parcelní čísla pozemků podle katastru nemovitostí, na kterých se stavba povoluje, popřípadě číslo popisné či evidenční stavby, jejíž změna se povoluje,*
- c) podmínky pro provedení stavby, především z hlediska její komplexnosti a plynulosti, napojení na dopravní a technickou infrastrukturu, odvádění povrchových vod, úprav okolí stavby, ochrany životního prostředí, popřípadě též podmínky pro užívání stavby nebo odstranění stavby.*

⁷⁴ § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

Ve stavebním povolení se:

- a) zabezpečí plnění požadavků uplatněných dotčenými orgány, nejsou-li stanoveny rozhodnutími, případně požadavků vlastníků technické infrastruktury k napojení na ni,*
- b) uloží povinnost oznámit termín zahájení stavby a název a sídlo stavebního podnikatele, který bude stavbu provádět,*
- c) stanoví termín dokončení stavby,*
- d) může za určitých podmínek stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu.*

Stavební povolení dále obsahuje podmínky, v nichž se podle potřeby stanoví:

- a) fáze výstavby, které musí být oznámeny stavebnímu úřadu za účelem provedení kontrolní prohlídky stavby,*
- b) vymezení nezbytného rozsahu staveniště,*
- c) předložení statických výpočtů,*
- d) provedení zkušebního provozu a případně podmínky pro jeho provedení...⁷⁵*

Obdobně můžeme specifikaci výrokové části rozhodnutí spatřovat i na úseku právní úpravy ochrany vod. Náležitosti rozhodnutí vydaných v řízeních dle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů, stanoví tento zákon, přičemž opět odkazuje na ustanovení prováděcího právního předpisu, kterým je vyhláška ministerstva zemědělství č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu. V rámci vodoprávního řízení jde např. o tato rozhodnutí – povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami, povolení k odběru podzemních vod pro potřeby jednotlivých občanů, povolení k některým činnostem, stavební povolení k vodním dílům, stavební povolení k domovní čistírně odpadních vod, studni nebo jinému vodnímu dílu potřebnému k odběru podzemních vod pro potřeby jednotlivých občanů, kolaudační rozhodnutí, povolení k vypouštění odpadních vod s obsahem zvláště nebezpečné závadné látky do kanalizace a další.

„Povolení k nakládání s vodami kromě náležitostí stanovených správním řádem obsahuje:

- a) druh, účel a rozsah nakládání s vodami,*
- b) dobu, na kterou se povolení vydává,*
- c) název vodního toku, číslo hydrologického pořadí povodí, název a kód vodního útvaru a uvedení říčního kilometru vodního toku (staničení), pokud se povolení týká vodního toku,*

⁷⁵ § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

- d) číslo hydrogeologického rajonu a útvaru podzemních vod, kterých se nakládání s podzemními vodami týká,
- e) údaje o množství vod, se kterými je povoleno nakládat, jakož i další údaje, pokud je to stanoveno vodním zákonem a předpisy podle něj vydanými,
- f) stanovení podmínek, za kterých se nakládání s vodami povoluje,
- g) určení polohy místa nakládání s vodami (orientačně souřadnicemi určenými v souřadnicovém systému Jednotné trigonometrické sítě katastrální),
- h) stanovení podmínek pro použití závadných látek ke krmení ryb a k úpravě povrchových vod na nádržích určených pro chov ryb, jedná-li se o povolení k nakládání s vodami za účelem chovu ryb nebo vodní drůbeže, popřípadě jiných vodních živočichů.⁷⁶

Specifická procesní úprava může postihovat i další nezbytnou obsahovou součást rozhodnutí, kterou je poučení účastníků řízení. Správní řád obecně stanovuje povinnost správního orgánu poučovat účastníky řízení o odvolání či rozkladu, tedy o řádném opravném prostředku. Avšak nestanoví už povinnost poučovat o mimořádných opravných prostředcích dle správního řádu či o soudním přezkumu rozhodnutí. Zvláštní právní předpis ale může stanovit výjimku. Tím je například zákon č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, který říká, že „*odvolací orgán v rozhodnutí, kterým se zamítá odvolání proti rozhodnutí podle tohoto zákona, uvede v poučení rovněž lhůtu, ve které je možno podat soudu žalobu o přezkoumání tohoto rozhodnutí.*“⁷⁷

Co se týče formálních náležitostí, je třeba upozornit na zvláštní právní úpravu u rozhodnutí vydaných územními samosprávnými celky v souvislosti s označením správního orgánu, který rozhodnutí vydal.

Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů stanoví, že „*všechny písemnosti vyhotovené orgánem obce v samostatné působnosti obce se v záhlaví označují uvedením slova "obec" ("město", "městys") a názvem obce, městyse nebo města s uvedením orgánu, který písemnost vyhotovil. Všechny písemnosti vyhotovené orgánem obce v přenesené působnosti orgánů obce, s výjimkou nařízení obce, se v záhlaví označují slovy "Obecní úřad" ("Městský úřad", "Úřad městyse") s uvedením názvu obce, městyse nebo města.*

⁷⁶ § 3 vyhlášky č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu, ve znění pozdějších předpisů.

⁷⁷ § 31a odst. 2 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Vypracovávají-li písemnosti odbory obecního (městského) úřadu nebo úřadu městyse, uvede se pod záhlavím též název odboru, který písemnost vyhotovil. Stanoví-li zvláštní zákon jiné označení odboru, uvede se toto označení. Vypracovávají-li písemnosti zvláštní orgány, uvede se v záhlaví "obec" ("město", "městys"), název obce (města, městyse) a pod ním název zvláštního orgánu, který písemnost vyhotovil. Obce mohou používat razítka obce v případech, kdy zvláštním zákonem není stanoveno povinné užívání úředního razítka s malým státním znakem.“⁷⁸ Obdobně pak stanoví i § 141 zákona o obcích pro režim statutárních měst, § 70 zákona o krajích pro režim krajů a § 82 zákona o hl. městě Praze pro jeho režim.

⁷⁸ § 111 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů.

5. Vlastnosti správního rozhodnutí

Za základní vlastnosti správního rozhodnutí můžeme považovat především tyto:

- platnost
- právní moc
- účinnost
- vykonatelnost

O platném správním rozhodnutí můžeme hovořit v okamžiku, kdy správní orgán projeví svou vůli navenek vůči adresátům správního rozhodnutí (doručením správního rozhodnutí adresátovi nebo jeho ústním vyhlášením). Momentem nabytí platnosti je správní orgán obsahem vydaného rozhodnutí vázán a změna takového rozhodnutí je možná pouze v zákonem stanovených případech (např. rozpor s právními předpisy). **Platnost** je zásadní vlastností správního rozhodnutí, protože je základním předpokladem pro to, aby rozhodnutí mohlo mít i další níže uvedené vlastnosti.⁷⁹ „*Správní rozhodnutí, jež není platné, nemůže být pravomocným, účinným ani vykonatelným*“.⁸⁰

Jednou z nejdůležitějších vlastností správního rozhodnutí je jeho **právní moc**. V případě právní moci rozhodnutí se obecně rozlišuje právní moc s procesněprávním (formálním) obsahem a právní moc s hmotněprávním (materiálním) obsahem, tedy formální právní moc a materiální právní moc. Formální právní moc znamená, že správní rozhodnutí, které jí nabylo, je konečným výsledkem činnosti správního orgánu v konkrétní věci. Právní moci nabývá správní rozhodnutí za splnění následujících podmínek. Správní rozhodnutí musí být oznámeno způsobem, který předpokládá zákon a nelze proti němu podat řádný opravný prostředek – odvolání resp. rozklad, zpravidla proto, že marně uplynula lhůta k podání, účastník se vzdal práva na odvolání nebo vzal podané odvolání zpět. Formální právní moc správního rozhodnutí však nezakládá jeho nezrušitelnost či nezměnitelnost. Formálně pravomocné rozhodnutí lze totiž napadnout v rámci mimořádných opravných prostředků, která zná správní řád, nebo rozhodnutí může být změněno či zrušeno v rámci správního soudnictví či na základě ústavní stížnosti.

⁷⁹ viz HORZINKOVÁ, Eva a NOVOTNÝ, Vladimír. *Správní právo procesní: (vysokoškolská učebnice)*. 2., aktualiz. vydání. Praha: Leges, 2008. s. 155-156.

⁸⁰ SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. s. 219.

Na druhou stranu o materiální právní moci správního rozhodnutí hovoříme v případě, kdy dané rozhodnutí již nelze napadnout žádnými opravnými prostředky, je tedy nezměnitelné a nezrušitelné. Materiální právní moc představuje překážku věci rozhodnuté (*rei iudicatae*), to znamená, že v téže věci již nelze znovu rozhodnout.⁸¹ To se však netýká rozhodnutí negativních, jak judikoval i soud: „*Rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat, je v právní moci. Takto chápaná právní moc je v teorii považována za tzv. formální právní moc, která však neznamená, že by správní rozhodnutí bylo nezměnitelné nebo nezrušitelné. Je proto nutno formální právní moc rozhodnutí odlišovat od materiální právní moci, jejímž obsahem je nezrušitelnost a nezměnitelnost rozhodnutí ze strany správního i jiného orgánu. Materiální právní moci mohou však pojmově nabýt jen rozhodnutí pozitivní, a nikoli rozhodnutí negativní. Není proto žádné překážky, která by bránila tomu, aby správní orgán, který první žádost občana o vydání správního rozhodnutí zamítl, o nové žádosti v téže věci rozhodl pozitivně.*“⁸² Pravomocné správní rozhodnutí je pak závazné pro účastníky správního řízení a pro všechny správní orgány (výjimku tvoří usnesení, které se pouze poznamená do spisu, jenž může správní orgán během řízení měnit). Pro jiné osoby je pravomocné rozhodnutí závazné v těch případech a v tom rozsahu, který zákon stanoví. Pro každého je závazné pravomocné rozhodnutí o osobním stavu. Právní závaznost těch pravomocných rozhodnutí, která se vztahují k movitým či nemovitým věcem (rozhodnutí *ad rem*), je určena i pro právní nástupce účastníků.⁸³

Účinnost správního rozhodnutí představuje tu skutečnost, že správní rozhodnutí již vyvolává navenek zamýšlené právní důsledky. U konstitutivních správních rozhodnutí to znamená, že je nutno plnit nějakou uloženou povinnost nebo je již možno vykonávat nějaké přiznané oprávnění. U deklaratorních správních rozhodnutí lze za účinnost označit takový stav, kdy autoritativní stvrzení právních poměrů již působí navenek. Účinnost správního rozhodnutí většinou nastává právní mocí rozhodnutí, výjimečně se může stát, že i před nabytím právní moci, pokud je vykonatelné. Pozdější účinnost pak může nastat v případě, že je splněna odkládací podmínka anebo uplynutím stanovené doby.⁸⁴

⁸¹ viz HRABÁK, Jan, NAHODIL, Tomáš. *Správní řád: s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou*. 4., aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2012. s. 243.

⁸² Rozsudek Krajského soudu v Ostravě, 22 Ca 58/2000-31, SoJ 849/2001.

⁸³ § 72 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

⁸⁴ viz HORZINKOVÁ, Eva a NOVOTNÝ, Vladimír. *Správní právo procesní: (vysokoškolská učebnice)*. 2., aktualiz. vydání. Praha: Leges, 2008. s. 157.

Poslední, velmi podstatnou vlastností správního rozhodnutí, je **vykonatelnost** správního rozhodnutí. Vykonatelné správní rozhodnutí je takové, které je vynutitelné, vymahatelné státní mocí. „*Vykonatelností správního aktu se obecně rozumí jeho exekuční proveditelnost, tzn. možnost vymáhat splnění správním aktem uložené povinnosti formou exekuce (ať soudní nebo správní), tedy proti vůli osoby, které je správním aktem uložena určitá povinnost.*“⁸⁵ Z toho plyne, že za vykonatelná lze označit pouze taková rozhodnutí, která ukládají účastníkům nějakou povinnost, ať už povinnost něco vykonat či dát, tak i povinnost něčeho se zdržet nebo něco strpět. U jiných rozhodnutí jako např. u statusových (o osobním stavu) nebo u deklaratorních pak mluvíme místo o vykonatelnosti o tzv. jiných právních účincích nebo o účinnosti správního rozhodnutí. Ustanovení o vykonatelnosti pak platí obdobně i pro režim těchto právních účinků.⁸⁶ Vykonatelnost správního rozhodnutí nastává současně s nabytím právní moci rozhodnutí nebo později, a to dnem, který stanoví výroková část rozhodnutí – tzv. odkládací podmínka vykonatelnosti. Pokud rozhodnutí ukládá splnit nějakou povinnost, je vykonatelné až po tom, co nabylo právní moci a jestliže uplynula lhůta, ve které měla být tato povinnost splněna – tzv. pariční lhůta. Vedle vykonatelnosti upravuje správní řád i tzv. předběžnou vykonatelnost, která nastává dříve než právní moc, a to pokud opravný prostředek proti rozhodnutí nemá odkladný (suspenzivní) účinek. Vyloučení odkladného účinku odvolání pak plyne buď přímo ze zákona, nebo o něm rozhodne sám správní orgán. Rozhodnutí, které ukládá splnění nějaké povinnosti, je pak předběžně vykonatelné v případě, že odkladný účinek proti tomuto rozhodnutí je vyloučen a došlo k uplynutí lhůty pro splnění této povinnosti.⁸⁷

S uvedenými vlastnostmi správního rozhodnutí pak souvisí i institut důležitý z hlediska praxe. Jedná se o tzv. **doložku právní moci nebo vykonatelnosti**. Správní řád stanoví, že správní orgán rozhodující v posledním stupni musí z úřední povinnosti označit na písemném vyhotovení rozhodnutí, které zůstane součástí spisu, právní moc či vykonatelnost takového rozhodnutí. Současně poznamená i den vyhlášení rozhodnutí nebo den předání rozhodnutí k doručení. Na druhé straně musí správní orgán prvního stupně vyhovět žádosti účastníka o označení stejnopisu rozhodnutí, který mu byl doručen, doložkou právní moci nebo vykonatelnosti. Stejně tak musí správní orgán na požádání vyhotovit stejnopis výroku s opatřením doložky právní moci nebo vykonatelnosti.

⁸⁵ VEDRAL, Josef. *Správní řád, komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2006. s. 438.

⁸⁶ VEDRAL, Josef. *Správní řád, komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2006. s. 438-440.

⁸⁷ § 74 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Jestliže dojde k tomu, že rozhodnutí pozbude právní moci nebo vykonatelnosti anebo dojde k chybě v označení, správní orgán tuto skutečnost sdělí písemně všem osobám, kterým údaje vyznačil a učiní o tom oznámení veřejnou vyhláškou.⁸⁸

⁸⁸ § 75 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Závěr

Cílem této bakalářské práce bylo vytvořit ucelený přehled základních poznatků týkajících se správního rozhodnutí, a to zejména z teoretického hlediska. Zpracování tématu předcházela především důkladná interpretace příslušných právních předpisů vztahujících se k dané problematice, studium odborné literatury správního práva, zejména části procesní a obeznámení se s judikaturou z této oblasti. V práci byl věnován prostor jak pro úvodní kapitoly zabývající se rozhodováním ve veřejné správě a správním řízením, tak samozřejmě samotnému vymezení pojmu správní rozhodnutí, jeho definici, znakům, materiálnímu a formálnímu pojetí, členění správních rozhodnutí, ale i zvláštním druhům a formám správního rozhodnutí. Celkem rozsáhlou část tvoří kapitola, která směřuje k objasnění tematiky náležitostí správních rozhodnutí, především v této části je pracováno s judikaturou. V poslední části je obsažen výklad jednotlivých vlastností správního rozhodnutí. Při zpracování bakalářské práce jsem došla k závěru, že tematika správního rozhodnutí a tematika potažmo se správním rozhodováním související jako např. správní řízení, je značně rozsáhlá, tudíž by šlo dané téma zpracovat jistě v mnohem širším rozsahu nad limity rozsahu bakalářské práce. Vzhledem k tomu jsem se ve své práci pokusila nastínit alespoň dle mého názoru základní teoretické poznatky týkající se správního rozhodnutí. Účelem zpracování tohoto tématu bylo zejména prohloubit a ujasnit si znalosti v tomto směru již získané při studiu a také fakt, že danou problematiku pravděpodobně využiji pro mé případné budoucí působení v praxi.

Seznam použitých zdrojů

Literatura

- HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: obecná část*. 8. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012. 792 s.
- HORZINKOVÁ, Eva a NOVOTNÝ, Vladimír. *Správní právo procesní: (vysokoškolská učebnice)*. 2., aktualiz. vydání. Praha: Leges, 2008. 348 s.
- HRABÁK, Jan, NAHODIL, Tomáš. *Správní řád: s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou*. 4., aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2012. 452 s.
- JEMELKA, Luboš. *Správní řád: komentář*. 2. vydání, Praha: C.H. Beck, 2009. 640 s.
- PRŮCHA, Petr. *Správní právo: obecná část*. 8., dopl. a aktualiz. vydání. Brno: Doplněk, 2012. 427 s.
- SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. 386 s.
- SKULOVÁ, Soňa. *Rozhodování ve veřejné správě*. 2., přeprac. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 1996. 173 s.
- VEDRAL, Josef. *Správní řád, komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2006. 1042 s.

Právní předpisy

- Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
- Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.
- Vyhláška č. 646/2004 Sb., o podrobnostech spisové služby, ve znění pozdějších předpisů.
- Vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Vyhláška č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu, ve znění pozdějších předpisů.

Vláda ČR. *Návrh na vydání správního řádu. Důvodová zpráva.* Sněmovní tisk 201, Praha, 2003.

Judikatura

Usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2002, sp. zn. IV. ÚS 233/02.

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 22. 2. 1995 (SJS 309/1998), sp. zn. 16 Ca 70/1995.

Rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 A 63/1993, ze dne 21. 10. 1994 (SJS 113/1996).

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 8. 1996, sp. zn. 6 A 154/94.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004 – 55.

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 Ca 169/1997 ze dne 26. 6. 1998 (SJS 399/1999).

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004 sp. zn. 4 Azs 55/2003

Rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 A 48/1992, ze dne 26. 2. 1993 (SJS 27/1994).

Rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 A 103/1996 ze dne 2. 4. 1997.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011 č. j. 7 As 23/2011-82.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě, 22 Ca 58/2000-31, SoJ 849/2001.

Abstrakt

Tato bakalářská práce pojednává o správním rozhodnutí. V úvodní kapitole se soustředí na problematiku rozhodování ve veřejné správě a na správní řízení. Následující kapitola definuje samotný pojem správního rozhodnutí, zabývá se materiálním a formálním pojetím správního rozhodnutí a správní rozhodnutí kategorizuje. Třetí kapitola je zaměřena na zvláštní druhy a zvláštní formy správního rozhodnutí. Stěžejní částí je kapitola čtvrtá, která zmiňuje základní náležitosti správního rozhodnutí. Závěrečná kapitola charakterizuje základní vlastnosti správního rozhodnutí.

Abstract

This bachelor theses deals with administrative decision. At the beginning it is focused on decision making in the public administration and on the administrative proceeding. The next chapter aims to define the concept of the administrative decision itself, it deals with material and formal conception of the administrative decision and it classifies administrative decision. The third chapter talks about special types and special forms of the administrative decision. The main part of the theses is a chapter four, that mentions basic requirements of the administrative decision. The last chapter defines basic attributes of the administrative decision.

Klíčová slova

správní rozhodnutí, správní akt, správní řízení, správní řád, veřejná správa, správní orgány, účastníci řízení, správní právo

Key words

administrative decision, administrative act, administrative proceeding, Rules of the administrative procedure, public administration, administrative authority, trial participants, administrative law